

Azt mondják, Calderania szigetei akkor születtek, amikor Saur, az ősi istenség – ki egyben az összes teremő király volt – elsőszülött fiát elveszítve jogarát bánatában behajította az óceánba.

A királyi ékszer sokszögű feje és a kardmarkolathoz hasonló, de karcsú nyél óriási árhullámot zúdított a földre. Mivel ezután elterítőtengerek uralták a világot, de a jogar isteni méretű volt, az csak félig merült el a vízben.

A fej egyben maradt, de a nyél három nagyobb és több apró darabra tört szét, majd az idő és a sós víz megkövesítette azóta is kiálló részeit.

Mára már csak a mítoszok és a legendák mutatják egykori alakját, de ha az ember képes lenne az égbe emelkedni, még felfedezhetné a formáját...

Prológus

A kora tavaszi levegőben a férfi orrába csapó szag félelemről árulkodott. Egyértelmű volt a mindent átható, levegőért, életért rikkoló érzés, a halálfélelem. Az, ami, ha távol is van, mégis olyan, mintha egyszerre lenne mindenhol; egyszerre lenne levegő és víz, föld és szikla, anyatej és vér...

Még a csend uralkodott. Még csak a hajnali madárdalok szálltak a friss és kissé csípős tájban, amit fentről az egyre világosodó kék, lent pedig a deres zöld ölelt a hegyről lekúszó erdő mellett. Nem mozdult semmi, az egész világ mintha halott lett volna.

A megfagyott mindenben csak a vadász lovának fülei meredtek hirtelen hátra, és az orrából kiszökő pára gomolygott a levegőben. A négy lábú szemei már vadul kutattak valahova, a sűrű irányába, patáival egyet-egyet halkan toppantott, de megérezve a hátán a gazdája testéből áradó nyugalmat, nem csapott zajt, nem ugrott meg és nem prüszkölt fel.

A gyeplőt tartó kéz vastag ujjai leengedték a bőrt a nyeregbe. Egy mozdulattal feljebb tolták a fejen a szőrmeszélű sapkát, és már nyúltak is a széles háton pihenő tegezben lévő vesszőkért, és az oldalt tartott íjért.

Mire a recsegéssel, sikoltozással, ordító üvöltéssel és hörgő vi-csorgással teli valami kirobbant a fák közül, a lovas már megfeszített fegyverével célra tartva várta a jövevényeket. Bár gyors volt, hiszen ösztönei és megannyi harctapasztalata irányította, mégis minden egy pillanat alatt zajlott le előtte.

A még majdnem kopasz fák és igen sűrű bokrok közül egy alacsony emberi alak bukott ki, s ahogy a fűre zuhant, egy óriási, fekete farkas ugrott a hátára. A kissé görnyedt ember ruhái szakadtan lógtak testéről, ahogy földet ért. Látszott, hogy karjában óv valamit; esése, valamint a rá támadó, hatalmas és eléggé súlyos fenevad ellenére nagyon igyekezett lazán érkezni a talajra. Összehúzta ugyan magát, de mire rongyos gombócként esett volna igazán a kemény és hideg felületre, a lábait már tépte egy másik, hátulról érkező, kissé

véznább és mégis erősen izmos vadállat. A két ragadozó felborzolt, szürke és fekete szőre remegett, s ahogy a hátulsó lény nyálcsorgatva belekapott áldozata lábába, a túlhegyes fogak úgy csattantak össze a vékony és alig fedett lábszáron, hogy az azt követő reccsenés szinte elhalt a zajban.

A sikoly hangosan tört utat a hangzavarban, és elárulta az ideget elengedő férfinak, hogy a megtámadott alak nő. A vadul gomolygó összevisszaságból kitűnt egy csecsemő sírása is, aki még nem tudhatta, mi zajlik vele; ösztönből ordított fel, s mégis érezhetővé vált, hogy nemcsak a tejért teszi, hanem a mindenét átható félelem miatt is.

A hús szakadása kihangosodott, a morgás és a hörgő csaholás beterítette a környéket. Feltört a vér mindent átható szaga...

Az első nyílvesző annak ellenére csapódott be eltéveszthetetlenül a nő hátán álló vadállat fejébe, hogy a vadász nem tudott pontosan célózni. Érzéke és tudása irányította a mozdulatot, s mire a most már áldozat még egyet akart volna harapni a leteremtett ember vállából, a vessző lendülete úgy lökte le a testről, hogy bucskázva ért földet néhány méterrel arrébb.

A kiáltások között még felvonyított fájdalmában, végül mozdulatlanul állapotodott meg egy bokor tövénél.

A férfi az előre elkészített, a másik kezében lévő két nyílveszőből egyet már ismét eleresztett a most már egyedül maradt, de még támadó farkasra, és amint az is becsapódott, a másik szakállas hegy is behatolhatott a bordák közé.

Egy pillanatra csend lett, aztán visszatértek a hangok. A nő zokogása, nyögése és a gyermek sírása tépte a vadász fülét, de mire meghallhatta volna ismét a majdnem néma erdő hangjait, már leugrott pej lováról, és odaszaladt a két alakhoz.

A négy lábú ösztönösen hátrébb lépett néhányat, de ha remegett is kissé, nem rohant el. Óriási és fekete szemei még mindig vadul tekintettek a már elpusztult lények felé.

A férfi leguggolt a nőhöz, és óvatosan megfordította. A bal vállából, a nyakából és a lábszárából egy nagy darab hiányzott, és úgy dőlt belőle forró vére, hogy látszott: kevés maradt vissza itteni létéből. A csapzott, hosszú fekete haja egykor bizonyára éke lehetett

gyönyörű arcának, szemei lassan megkezdték az elhomályosodást, ami mutatta, hamarosan már nem az evilági életet szemlélheti.

Karjával még ekkor is szorosan óvta a bebugyolált apró gyermeket, aki – mintha érezte volna, a veszély elmúlt, és most hagynia kell beszélni védelmezőjét – elhallgatott; csak aprókat nyöszörgött, és halkan hüppögött.

A vadász megsimította a véres és verejtékes homlokot, s közel hajolt a fehérré vált archoz.

– Vigyázz rá... – nyögte a nő, és egy pillanatra lehunyta a szemét –, nemesi vér...

– Csitt, asszony – felelte neki a férfi halkan.

– Menthár... a neve... Menthár... Neveld fel...

– Ki vagy te, asszony?

– A nevem... nem fontos... én csak egy szajha... vagyok... ő az... fia... – felelte elhaló hangon, és vér buggyant ki a száján.

A nő megszorította a férfi kezét. Vett egy mély lélegzetet, ami halk szörtyögésbe fulladt, aztán megfeszítette magát, hogy utolsó szavait még kinyögje:

– Ígérd meg, hogy... férfi... jó ember... boldog élete lesz...

– Megígérem – szólt amaz, és viasszaszorította a vékony ujjakat.

A test megremegett. Utána gyengén már csak egy sóhaj jelezte, hogy elment. A tekintet kimeredt, s úgy is maradt, nem mozdult többet.

A vadász lágyan lecsukta a nő szemeit, aztán néhány pillanatig csak hallgatott. Először a halott arcát, majd az elernyedő karok közötti kis csomagot leste bambán. Az alig látszó arcockából a két apró szempár tágra nyitva nézte őt. Némán. Nem sírt, nem nyöszörgött, csak figyelt, mint aki tudja: az evilági léte attól függ, aki most lassan kiemeli onnan, ahol eddig tartották.

A férfi felemelte őt – egészen az arca elé –, és megszólalt:

– Ki vagy te, kisember, és honnan jöttél, hogy ily szörnyű belépőd kellett legyen ide?

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

A konyha

A gerendák közé ékelt ablakon úgy tört be a nyár eleji nap, mintha ujjával minden apró és sötét zugot birtokba akart volna venni. A nyitott üvegtáblák és a mögötte rögzített spaletták előtt, kint, a vékony párkányon muskátlik virágoztak. Bár már javában tartott a délelőtt, a körülöttük zümmögő méhek még mindig álmosan gyűjtötték a virágport. Komótosan reppentek egyik szirmos fejről a másikra, utána, amikor bevégezték a dolgukat, még mintha ásítottak volna, s csak aztán kezdték meg hosszú útjukat a falu határában lévő méhkaptárak felé.

A belvilágot egy, a gyengén lebbenő, vékony szálakból szőtt függöny határolta el a kint elterülő, parányi zöldségektől, és a tőlük távolabb zöldellő gyógyfüves kerteskétől.

A konyha falai ugyanúgy, mint a ház többi része: vaskos, hengergerendákból álltak. A precízen egymásra ácsolt és kezelt fenyőrudak úgy kapaszkodtak össze és tartották meg a falemezekkel borított tetőt, hogy ha az ács jól végezte el a munkát – márpedig a faluban a Mirgo fivéreknek igencsak jó hírük volt –, az épület éveken, évtizedeken át bírta mind a nyári forróságot, mind a téli jeges és havas időjárást. Az utóbbi időkben ugyan nem volt rá példa, de az öregebbek azt is mesélték, hogy a testvérek édesapja, aki elsők között érkezett ide, mikor a falu megtelepedett itt, olyan házakat tudott építeni, ami a forgószelet is kibírta, ha az alapokat kőből készítették, és a tartógerendák a földbe voltak ágyazva...

A helyiség, amit bevilágított a hátsó udvar felőli ablakon a napfény, csak a megszokott bútorokat mutatta magából. Egy keresztlábú asztal, három szék és egy-egy polc felszegelve a falra pislogott az éppen munkálkodó kezekre.

A nő gyors mozdulatokkal szeletelte a sárgarépat és a fehér gyökeret. Majd, amikor vizes ujjával lekotorta a vágódeszkáról a zöld-

ségeket a másik oldalon lévő kőtüzhely felett lógó bográcsba, kézfélével megtörölte homlokát. Nagy barna szemeivel belenézett a rotyogó ételbe. Megkavarta, majd kissé félrehúzta a közvetlen tűzről.

Tekintete oldalra irányult, nem messze önmagától. Az asztal sarkán ott pihent a másik fatáblán egy adag borsó, amit még bele akart önteni a raguba, de pillantása megmeredt önmaga előtt. Összeráncolta homlokát, az amúgy sima és halvány rózsaszín arcát felfújta, s a kieresztett levegőből a szemébe lógó haját vette célba. Az pedig, mintha csak játszana gazdájával, libbent egyet, majd visszahullott oda, ahonnan a kis légáramlat elindította.

A vékony száj megfeszült, de röviddel utána mosolyra húzódott, és a pislantás nélküli szemek is megcsillantak. Mozdult a kéz, ami a tincset befogta egy alig látható csat alá, aztán mire eltelt egy újabb perc, a zöld golyók is a levesbe kerültek.

A nő megtörölte kezét a halványszürke vászonszoknyán lévő kötényben, majd kinézett az ablakon.

A folyón túli rét, falutól távolabbi oldalán induló erdő már felkúszott a hegyekre. A rengeteg és a mező határán néhány ide-oda rohangáló kutya egy kis birkanyáját vigyázott. Az ebek egyet-egyet vakkantottak, de nagy dolguk nem akadt a gapyasokkal. Azok csak bégettek, meg rágtak, és alig mentek messzebb társaiktól, valamint az őket figyelő fiatal kölyöktől, mint néhány méter. Akadt, amelyik a folyó szélénél ivott, de aztán nyakában a kis kolomppal, visszaandalgott társaihoz.

A folyó, amit csak az itteniek hívtak igazán folyónak, lomhán kerülte meg a mezőt. Valahonnan a hegyről indult el, és amint leért az erdő alá, ott szélesedett ki kissé, de éppen csak annyira, hogy kelljen hozzá néhány karcsapás, ha valaki úszva akarja átvágni az amúgy alig derékig érő, lapos szélű medrét. A falunak viszont jó volt, mert hideg és tiszta vizet adott, még akkor is, ha akadt egy-két ház, ahol kutat fúrtak annak idején a letelepedők. Így egy részén vödröt töltöttek a falubeliek, kicsit lentebb itattak, s valamivel alább még megszokottnak bizonyult a néhány mosást is végző fehérnép.

Az ég tisztán ragyogott. Néhány apró madárcsapat reppent el cikázva a kékség alatt. A délelőttöt megtöltötte a házak között és az udvarokban lévő hangjának szimfóniája: a munkájukat végzők be-

széde, a vesszőkerítések mögötti baromfiak hangzavara, amiben néha kierősödött egy-egy dominánsabb kakas, kacska, vagy éppen a pihenését megzavart eb.

A nő, amikor ráeszmélt, hogy a hangokból hirtelen eltűnt a ritmikus kalapálás csengése, és ő már valószínűleg hosszú percek óta csak bámulja a kinti világot, megint odalépett a tűzhelyhez megkavarni az ételt. A rotyogó léből finom édes és ínycsiklandó illatok szálltak szerteszét, betöltötték a konyhát, s egy részük megszökött a függönyön át.

– Melaine! – hallatszott a bejárati ajtó felől, majd a néhány koppanó és súlyos lépések után a feltáruuló ajtóban megjelent a férj.

A férfi világosbarna haja az izzadtságtól rátapadt a fejére és a homlokára. Vaskos bajsza alól mosolyogva, de mégis kissé komolyan szólította meg feleségét. Amint belépett, vékony orra beleszimatolt a levegőbe, ő pedig máris vigyorogni kezdett.

– Megint finomat főztél, és én éppen végeztem is délelőttre...

– Graub, drága férjem, még nincs kész a ragu – szólt Melaine, s mint aki dühös, csípőre tett kézzel magasabbra emelt hangon hozzátette: – Így amúgy sem ülhetsz le az asztalhoz.

– Hogyan „így”?

Graub végignézett magán. Poros, sáros csizmája felett a vászonnadrágja olajtól és koromtól feketéllő foltok között nem egy lyuk tátogott. Mezítelen mellkasán, ahol jókora izmok dagadtak, egy szintén koszos bőrmellényt viselt. Amikor pillantása megállapodott a jobb kezében lévő vaskos nyelű s elég súlyos kalapácson, az már nem is volt lényeges, hogy tenyere és ujjai a sötétben is feketéllettek volna a piszoktól.

– Azt hiszem, tényleg jobb, ha még hagylak egészen készre főzni az ebédet – bökte ki széles mosollyal, s elszégyellve magát kiment az ajtón.

– Már megint nincs jó kedve... – sóhajtott fel a nő, és megkóstolta a ragut.

Graub olyan férfiként élte az életét, aki minden baját azzal próbálta leplezni, hogy viccelve, mókát csinálva terelte el a körülötte élők figyelmét. Ezért lehetett őt kedvelni is, de ha nem sikerült a csattanó, akkor csak mesteri mivolta és megjelenése miatt nem tör-

tént csetepaté. A barátok és a szomszédok nap mint nap örökké vidámnak látták, és azt gondolták, ez azóta van így, mióta a fia megtette az első lépéseit. Mert előtte sokáig azt hitték, hogy a fiatalember nem is tud mosolyogni. Aki kissé jobban ismerte, az ráérezhetett az elbújtatott hangulatra, de kérdést ritkán tettek fel neki. Mindenki úgy volt vele: ha baja van és el akarja mondani, megteszi, ha nem, hagyni kell.

Aki meg nem szokta meg a viselkedését és néha érthetetlen, nagyon ritkán már vadul rossznak ható humorát fejrázva kezelte, az is csak akkor adott már hangot mindennek, ha az megütött bizonyos bosszantó mércét. Mint néhány hete, amikor a temetésen a falu egyetlen – itt még ritka és nem annyira népszerű – központi vallást hirdető szerzetese megcsúszott az előző nap esett eső miatti sárban, azt is viccel ostorozta, pedig rokont temettek...

Melaine megfújta a fakanálon gőzölgő húsdarabot és a sárgarépakarikát, majd óvatosan fogával becsipentette a szájába.

A leány ellökte magától a nála magasabb és pár hónappal idősebb fiút, utána megtörölte arcát. Hosszú, copfba font szőke haja vadul ugrott vissza hátára, szeme, ami messziről is úgy kéklott, mint a legtisztább zafír, szikrákat szórt az erdei tisztáson. Vékony nyaka és pofácskája – amit most elöntött a pír is – megfeszült. Karjai ökölbe szorulva fenyegették meg a földre esett fiút.

– Ezt hogy képzelted magadról, Kagge de Himblooden?! Ha elmondom édesapádnak, letépi a golyóidat! – kiabálta kissé magasabb hangon a lány, s megigazította világos ruháját.

– Ugyan már, Elnoraa – állt fel amaz, és megpróbált mosolyogni.

– Ne közelíts megint, mert... nem is a te, hanem az én apámnak szólok. Az biztos meg is teszi. – Elnoraa felemelte vékony kezeit, s indulatosan toppantott egyet barna bőrsaruval fedett lábával a füves talajon.

A fiú egy gyors mozdulattal elkapta a lány karját, majd közelebb húzta magához az arcát. Már nem akart játszadozni, hiszen az apai név említése jóval keményebb emlékeket juttatott eszébe, mint egy

szimpla fenyegetés; övcsatot, vasrudat, izzasztó munkát valahol a határban...

Félelmében elfelejtette, hogy alig idősebb a másíknál, s erősen megszorította a hófehér kezét.

– Ha eljár a szád, elmondom nekik, hogy a minap Menthárral andalogtatok... – mondta mélyebb hangon.

– A nevem hallottam! – lépett mögé egy valamivel alacsonyabb fiú, és elkapta Kagge csuklóját.

Ekkor már néhány másik kölyök is ott állt a csetepaté körül – akik a hangoskodásra időben érkeztek –, s bár nem szálltak be a dologba, jól látszott, hogy Kaggénak szurkolnak.

– Ne hagyd, hogy ez a nyaffadt beleszóljon az ügyedbe! – szólt az egyik barna hajú fiú, és rápillantott a mellette állókra. – Ugye, Tim?

– De nem ám! Készítsd ki a pofáját ezért! – felelt azonnal a Timnek hívott, akinek enyhén barna arcán óriási pattanás vöröslött.

– Kagge, tépd szét! – kiáltozott még hátrébből másik kettő, akik meg úgy hasonlítottak egymásra kissé pufók arcukkal és vörös, göndör hajukkal, mint két tojás.

Kagge egy pillanattal később már nem a lányt fogta, hanem Menthárt. Fölötte tornyosult, és mire amaz felfogta, hogy bár lovasias akart lenni, de ellenfele erő- és létszámfölényben van, Kagge nekifejelt orrcsontjának.

– Mit csinálsz, te állat? – sikoltott Elnoraa, s ráugrott Kagge hátára. A fiú lelökte magáról Elnoraát, majd ököllel arcon vágta ellenfelét.

A fekete hajú fiú orra reccsent, s amikor eleredt a vére is, a fájdalom erőt adott neki. Kiszabadította egyik kezét, és mivel alacsonyabb volt Kaggénél, a bordáira mért egy ütést. A tompa puffanással járó ökölcsapás megakasztotta a másik lélegzetét, de ahhoz kevésnek bizonyult, hogy elérse a karjait. Megint megütötte a fiút, aki most már a bal szeme mellett is vérzett. Szemhéja feldagadt, tekintete egy pillanatra elhomályosult.

– Úgy látom, hogy nem tanultál a múltkor – köpte felé sziszegve Kagge, és megrázta őt.

– Kapd be! – felelte Menthár. – Fuss, Elnoraa!

A szőke szépség egy pillanatig habozott, utána szaladni kezdett a

falu felé. Tudta, hogy ha a nyomába erednek, nem érik utol, mert ő volt az egyik leggyorsabb futó lány Abiesben. Nem nézett hátra, nem zavarta az erdei talajon megbújó ágak, apró rögök, tobozok érdessége, csak szaladt. A fenyőágak erős illatukkal elsuhantak mellette, könny áztatta szemeivel azokat csak árnyékoknak érzékelte. Tisztában volt azzal, ha Kagge tényleg elmondja az apjának, hogy ők kettesben sétáltak Menthárral, ami ugyan semmit nem jelentett – merthogy mást senki nem láthatott –, de az apja minden fiútól féltette őt, bizony, nemcsak ő kap verést...

Amíg elérte az erdő szélét és rákanyarodhatott az útra, már elnyomta sírását. Uralkodnia kellett magán, hiszen semmi nem árulhatja el, hogy mi történt vele. Sem most, sem tegnap. Amikor Menthár megmutatta neki a kismókusok odúját, amikor megsimította az arcát... amikor most, nemrég, félősen megcsókolta...

Megállt egy pillanatra, és úgy próbálta elfelejteni a nemrég történeteket – ami néhány órája édes örömmel körbevette őt –, hogy tágra nyílt szemekkel az ég felé, a Napba nézett. Elmosolyodott, vett egy mély lélegzetet, majd miután letörölte maradék könnyeit is, sétálva indult újra a falu felé. Abies előljárójának a lánya nem rohanhat sírva haza...

– Menthár mindig kihúzza magát a bajból, most sem eshet semmi rossz vele – sutogta, s amikor visszatekintett, hozzátette: – Ugye most is így lesz?

Melaine az asztalra tette a gőzölgő ételt a férje elé, aztán megfordult, hogy magának is szedjen. A fatányér barna felületén átvöröslött a ragu, a benne megbújó zöltségek és a bárányhús gyengén savanykás, valamint jellegzetesen faggyús ízt varázsolt a két ember szájába. Hol egyikük kanala merült el és csúszott végig a nem mélytányérban, hol a másikuk szürcsölt a forró levesből. Eleinte nem szóltak, csak két falat között nézték az ételt, vagy az ablakon át a kinti tájat. Végül a férfi törte meg a csendet:

– Jót nevet bégetve a bárány a gyomromban.

– Ezek szerint ízlett a főztöm? – próbált mosolyogni Melaine,

majd megtörölte a száját és kérdőn nézte férjét, aki közben megint kanalizott egyet.

– Mindig jó, amit készítesz...

– Mi a baj? – vágta félbe a mondatot az asszony, mert tudta, ha hagyja férjét egy újabb viccre, akkor az ebéd hamar véget ér, ő viszont szamegy a kovácsműhelybe, s a ki nem mondott gond estig, sőt, még azon is túl nyúlik.

Graub Korsen, a falu megbecsült kovácsa felsóhajtott, és me-rengőn nézte előbb a tányérját, aztán asszonyát. Szemei árulkodtak, és tudta, hogy őszinte kell legyen. Megint...

– Jó embernek tartanak és befogadtak minket, mikor idejöttünk. Hoztam a családom, s azzal a reménnyel indultunk itt együtt, hogy boldogok lehetünk.

– Hiszen azok vagyunk, nem? – lepődött meg Melaine, és letette kanalát.

– Maholnap talán. De nem tudok Menthár felé olyat adni, amire szüksége lesz, mikor betölti a tizennyolcadik évét.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy én nem tudom őt felkészíteni a felnőtté avatásakor a Kardtáncra.

– Az az átkozott Kardtánc! – csattant fel Melaine, és rácsapott az asztalra.

Az előtte lévő tányér megbillent, a benne lévő ragu egy része ki-fröccsent a falapra.

– Viselkedj, asszony! – emelte fel a hangját a férj, és halkán folytatta: – Ez egy olyan ősi dolog, amit el kell fogadnunk, ha itt akarunk élni Curpo szigetén, ebben a nemzetségben.

– Akkor menjünk...

– Nem menekülhetünk a sorsunk elől állandóan. Akkor is ezt tettük, mikor megkaptuk Menthárt, pedig nem követtünk el bűnt. Ajándék volt ez az égiktől, és ajándék volt a bátyádtól, Helltől is, pedig a fiú nem az ő vére... Emlékszel?

Melaine emlékezett. Arra, hogy mennyit imádkozott a gyermek-áldásért, mikor éveken át nem született utód, aztán az egyik este testvére belépett az ajtón karjában egy visító csecsemővel. Felidézte, hogy mennyire megörültek neki, s annak, hogy teljesülhet régi ál-

muk: teljes család lehetnek férjével, ki azonnal elfogadta a nem saját magjából lévő fiút. Mikor fivére útra kelt északra, hogy szolgálja az uralkodót, falujukban megszorodtak a furcsa kérdések, a bizalmatlan szempárok, és érezték: ahhoz, hogy valódi és békés életük lehessen, jobb, ha elköltöznék. Mindegy hová, csak olyan helyre, ahol nem kérdeznak, nem vitatják azt, hogy miként lett mégis gyermek ott, ahol előtte nem lehetett...

Átjöttek erre a szigetre, és letelepedtek Abiesben. Itt a nem saját fiúból saját lett, és amint felépítették házukat, ura elkezdhetett mestéri szakmájában fegyvereket, eszközöket és szerszámokat kovácsolni, ő pedig mint füvesasszony segíthetett a rászorulóknak. Úgy tűnt, minden vágyuk teljesült.

Aztán teltek az évek, és ahogy kiderült számukra, hogy itt a fiúgyermeknek a teljes élethez szükséges a Kardtánc, a félelem kezdett alakot öltetni nagy békéjükben. Tudta ő is, és Graub is, hogy erre itt az apák készítik fel a fiúgyermeket – vagy így, vagy úgy. Aki harcos, az saját tudásával, tapasztalatai alapján, aki meg nem, az segítséget kér. Már ha tud. De ez utóbbiak gyakran nem jártak sikerrel, mert bár lehetett a férfi mestere egy szakmának, vagy írást-olvasást tudó ember, a próbán általában azok jutottak tovább, akik ismerték – elsősorban – a fegyverek használatát.

A nagyon régi hagyomány már az őslakók részéről is fontos szertartásként élt a szigeten, és amikor a harmadik földdarab, Curpo is a birodalom részévé vált, a király engedélyezte az itteniek számára a beiktatási ceremóniát. Ezzel egyrészt meghagyta a sajátos népszokást is, másrészt pedig a rátermett és beválasztott, teljes jogú férfiakból akár még ő is választhatott maga köré. Aki pedig elbukott, még mindig lehetett teljes jogú, csak mivel harcos státuszhoz nem jutott, így bizonyos előjogok már nem kerültek a családjába. Kicsit olyan volt ez itt a szigeten, mint afféle előszoba a nemesség felé; nem járt sem földdel, sem vagyonnal, de elismerést vívott ki az, aki birtokában tudhatta a Kardtánc által elnyert státuszt: a világoskék kendőt. Másképp lehetett felnőtt, másképp lehetett férfi...

A Kardtánc mesterek előtt végzett, több részből álló próbán a név ellenére csak egyetlen rész szólt valódi táncról: a lezáró stációban a harcosok a helyi sámánok dobszólójára egy máglya körül ki-

vont kardjaikkal körtáncba fogtak. A vizsga első szakaszain penge-váltások, más fegyverekkel való hadakozás első vérig, valamint más, elmét, izmokat megmozgató feladatokat kaptak a beiktatásra vágyók. Mint minden efféle férfias próbánál, itt is megestek balesetek, akadtak sérülések – s néha a halál sem maradt el.

– Miért kell, hogy harcos legyen Menthárból? Miért ne lehetne ő is kovács?

– Nem akarhatjuk, hogy csak egyetlen esélye legyen. Azt kérte a bátyád, hogy adjuk meg neki a lehetőséget arra, hogy teljes életet élhessen a birodalomban. Ez volt az egyetlen kérése cserébe, hogy hozta őt nekünk...

– Ismered a kardot vagy a nyílhegyeket. Tudod, hogy miként fogja meg ő és... – próbálkozott Melaine, majd lehunyta szemét, amiben már gyülekeztek a könnyek.

– Tudom készíteni őket. Tudom, hogy miként fogja meg egy kovács, tudom, hogy mitől lehet egész egy penge, vagy más fegyver. De forgatni, szűrni vele én sosem leszek képes rá annyira, mint a testvéred. Így viszont Menthár nem kap esélyt arra, hogy teljes értékű férfi lehessen. Nem juthat feljebb, mint mi, nem lehet több mint egy kemény munkájával a kenyerét megkereső ember...

– Miért kell, hogy több legyen? Megbecsülést kaphat akkor is, ha nem gyilkol, hanem alkot...

– Mert ezt kérte fivéred. Ugyan nem indokolta meg, de azt gondolom, ha ekkora ajándékot adott nekünk, cserébe teljesítenünk kell ígéretünk.

– Keressük meg őt valahogy, és segítsen ő – nézett rá Graubra az asszony, miközben felcsillant a szeme.

– Sokáig hittem benne, ha eljön az idő, megteheti. De te is tudod, hogy már nyolc éve nem járt erre, s nem hallottunk róla hírt. Semmit sem tudunk felőle, és kétlem, hogy hamarosan előkerülne...

Melaine elhallgatott. Csendesen kutatta a megoldást, pedig tudta, hogy az nem kopog be most azonnal az ajtón. Igaza volt urának, és elgyengítette őt is. Felállt, elvette a tányérokat az asztalról – tudván, hogy már nem étkeznek tovább –, és miután összeöntötte a maradékot, kiment a konyhából.

Graub nem mozdult. Hallgatott. Tekintete elidőzött az ablakon

túl, ahol már nem tűzött be a nap, de a meleg erősen betöltötte a konyhát. Halványan hallotta a kinti zajokat; képtelen lett volna elkülöníteni a hangok gazdáit. Figyelni próbálta a kinti világot, de csak a saját elméjének a zakatolása jutott el az agyáig. Azt sem vette észre, mikor Melaine visszatért, és az üres tányérokat belerakta a sarokban lévő, a kis sámlin ásító nagyobb és mélyebb edénybe. Megfordult, odaállt férje mellé, és a kezét rátette izmuktól dagadó, vastag vállára. Tekintetét kereste, ám ura távol járt.

– Azért szerettem beléd – kezdte halkán –, Graub, mert mindig tudtál okos döntést hozni. Okosat és bölcsset.

– Az, hogy mi bölcs, azt csak az utókor döntheti el – sóhajtott fel a férfi enyhén a fejét rázva, és továbbra is az ablak felé nézett.

A nő nem adta fel, folytatta:

– Tudom, hogy jó ideje a megoldást kutatod. Mi lesz a jövőnk, és mi lesz Menthár jövője?

Graub végre felnézett asszonya szemébe, és határozott, nyugodt hangon felelt:

– Én, mint mondtam, nem tudom őt felkészíteni. Megtanítottam neki miként fogja meg a kalapácsot, hogyan lehet egy vasdarabból kard, vagy azt, hogyan legyen ügyes, ügyesebb egy verekedésnél. Legalábbis egy szintig.

Felvillantak a régebbi és közelebbi emlékei a férfinak. Néhány pillanat alatt újra látta a próbálkozásokat, amikor Menthár nem bírta még sokáig a forró fém kalapálását, amikor megégette lábát a kipattanó szikrával, vagy amikor a sokadszori okítás után is rosszul edzette meg a fémet, és az a vízbe való eresztésnél szétrepedt. Hallotta, mikor felnyögött egy birkózásnál, ahogy a földre esett és mosolygott, mikor az első nyílveszői messze a céltábláktól suhantak el a fák közé...

– De ez kevés. Itt nem tanítja senki, hát elküldjük olyan emberhez, aki segít – mondta tovább Graub egy lélegzetvételenyi idő után, és Melaine tudta: amit hall, az hosszú-hosszú kovácsolással teli napok és át nem pihent éjszakák elmecsatájának eredménye.

– Ki lenne a legjobb erre a feladatra? – sürgette enyhén remegő hangján a megoldás kimondását a nő, hogy viharos lelke kissé megnyugodhasson.

Sikoltozott a bensője, egyre jobban alakot kezdett öltetni az, hogy fiát, egyetlen gyermekét csak azzal nevelhetik tovább, azzal lehet mindennapjaik maradandó része, ha „kilökök” otthonukból. Amióta Menthár velük élt, sosem ébredt fel az benne, hogy nem az ő vére, nem hordta a szíve alatt. Annyira a saját részévé vált a csecsemő – még úgyis, hogy nem volt teje, és a szomszédból hordták neki a kecsketejet –, hogy azt érezte: a szeretet és a harmónia átsegíti minden kezdeti nehézségen.

Tombolt volna, hogy inkább maradjon, nem kell a teljes kiváltság, csak ne menjen el. Egyáltalán hová is megy majd? Ki vigyáz majd rá, és ki gyógyítja sebeit, folyton kiugró bokáját? Miért nem jött meg a bátyja, aki itt segíthetne, és ha van még idő, miért most kell dönteni?

Melaine tombolt volna tehetetlenségében, de aztán felsóhajtott és viasszorította kétségeit. A kérdés, amire várta a legjobb és legmegnyugtatóbb feleletet urától, gyorsan jött, és hálás is volt ezért neki; ha hagyja még őt önmagával viaskodni, nem kérdez többet, hanem elmenekül...

– Egy jó hírű Kardtánc-mester, kit már sok éve nem láttunk, mert nem is jár a falunk felé – de jó tanár. Vargoo Sagan.

Megint csend lett. Régi történetek, még öregebb idők emlékei nyertek utat mindkettejük szeme előtt. Egy férfi, aki harcos és mester, egy csoport, akik komoly döntéseket hoznak. Egy távoli és ködös múlt, ami egykor erős volt, de most mintha megkopott volna, mert nem érezni valamit, ami az erejét adta, mert olyan láthatatlannak tűnik, és távol van...

– Akkor sem volt már fiatal, mikor érkezésünkkor utoljára itt járt a faluban – hőkölt meg Melaine, de hangjából kicsengett, hogy bízik férje döntésében. – Hallottál róla mostanság?

– Egy magamfajta kovács nemcsak a kezét használja, hanem a füleit is, és kérdezni is tud. Néhány hónapja járt itt egy férfi, aki ajándékot készített velem Sagan számára – egy jó és díszes pengét. Ő mondta, hogy az öreg északkeleten él egy kis földdarabon, ami nincs messze a partoktól.

– Hol?

– Nem messze a Kerain nevű halászfalutól, ahová csónakkal jár-

nak át a szigeten élők. Amikor visszavonult, Curpo helytartójától kapta meg a letelepedéshez a jogot valahol a sziget hegyein. Elismerése és megbecsülése érdeként.

– S ő vállalja majd a felkészítését Menthárnak? Hogyan jut el oda a fiunk?

Ahogy Melaine kimondta a „fiunk” szót, elhalványodott a hangja. A szó erősnek hatott és valóságot hordozott, mégis bizonytalan-ná tette a kimondását a múlt és annak ködös mivolta. Graub megérezte ezt, felállt és odalépett asszonyához. Maga felé fordította és átölelte őt. A nő odabújt hozzá, arcát a mellébe fúrta és sírni kezdett. Hagyta könnyeit beleszivárogni férje füstös kötényébe, ami most még úgy is megnyugtatót próbálta, hogy enyhén csiklandozta orrát.

Annyira szép lehetett eddig az élet. Valóban ragyoghatott a nap-sütés, mindenhez erőt adhatott a boldogság, és igaziként élt a családjuk is. A mindennapi gondokat pedig könnyedén élték meg, hiszen ezek adták az élet fűszerezettségét, ettől érezte az emberfia, hogy valóban a világon van, és nem álmodik. Máig, eddig a pillanatig.

– Mindent megbeszélék ma Menthárral, és megadom neki azt, amit én, amit mi megadhatunk. Útravalót, lovat – ha viszi Árnyékot –, és a legjobb pengét, amit eddig készítettem. Aztán ő dönthet, mi pedig bízunk benne.

– Mi neveltük, és családunk egyik legnagyobb ereje pont a bizalom – bólogatott az asszony, és figyelte tovább férjét.

– A mester pedig bölcs – nem úgy, mint amennyire engem annak tartasz – és segíteni fog. Látja majd, amit látnia kell, és a tanítás után úgy adja majd vissza Menthárt nekünk, ahogy a reményt kaptuk meg vele.

Graub mire végére ért a gondolatainak, már tudta, hogy amit mondott, részben önmagának mondta. Hitte és remélte szavai igazát, de azt vallotta: ha egy szó kimondásra kerül, az csak megerősíti önmagát és a belőle való történés segítségét.

Melaine kiemelte fejét ura mellkasából, és olyan vadul csókolta meg, mintha őt magát engedné el.

Menthár szürkületkor botorkált haza. Arcán kék foltok és jó pár seb éktelenkedett, bal lábát húzta, ahogy felsántikált a kőlépcsőkön a bejárathoz. Egyik szemét lehunyva fogta meg a kilincset, sziszegve lépett be a konyhába. Az ajtó halkán mozdult; nem recsegett és nem nyikorgott, de mégis óvatosan csukta vissza a helyére.

A konyhában csak félsötét uralkodott, de tisztán látta, hogy üres. Az ablak még mindig nyitva állt, mint amikor reggel elment itthonról, és a lágy esti szellő meg-megmozdította a függönyöket előtte. Az erdők mögül még beszűrődött a szürkéséget megbontani próbáló, halványan a vörösre emlékeztető rebegés, s ez olyan melegséget adott a gerendaház belsejében, hogy azt érezte a fiú, mintha a tűzhelyben égtek volna a fahasábok. Csak a halk és tompa roppanások helyett most nem hallhatott mást, mint a kint még hazafelé lépkedők eltávolodó, egyre suttogóbb és monoton beszélgetéseit.

Az asztalnál, ahol ő szokott ülni, egy üres fatál és egy a vacsorához kellő fakanál várta csak ásítva, árnyékok nélkül. Halvány körvonalaik egybefolytak már az egész környezetükkel; tompán bámulták az őket vizslató fiút.

Tudta, ha nem ér haza időben, amit azért nehezményeztek szülei, akkor bizony egyedül kell ennie, de mivel az anyja gondoskodott mindig a családról, ezzel jelezte neki: gondoltak rá. A tűzhely felett ott lógott láncain a bogrács, egy fafedővel letakarva, hogy a legyek és más ne férjen hozzá a már jócskán kihűlt ételhez. Parázs már nem izzott alul, de jól tudta, ha megkotorná a félig szenes és még megmaradt hasábokat, középen lelne annyit, amivel kis tüzet csiholhatna a melegítéshez.

Menthár végignézte a helyiséget, aztán amennyire engedte fájó bokája, odasántikált a székéhez és rároskadt. Kissé eltolta a tálat, a kanalat, és kezébe temette arcát.

Nem az bosszantotta, hogy elverték, hiszen többen voltak a támadói; nem azért keseredett el, mert alulmaradt, hanem attól fájt a lelke – sokkal jobban, mint sebei –, megint így kellett hazaérnie, hogy megszegyenítve láthatják szülei. Nem először esett meg, hogy Kagge és társai helybenhagyták őt. Mindegy volt, hogy kerestek indokot a belekötésébe, vagy mint most, ő lépett igazán a pofonok elé,

a verés általában megérkezett.

A falubeliek közül – már ami a nála fiatalabb, de mégis korabeli társait illeti – sokan nem kedvelték nagyon őt. Valamennyire felnéztek rá, ha arról volt szó, hogy valaki kiáll a fiatalabbakért, de mindig tartottak egyfajta háromlépcsnyi távolságot közöttük. Nem volt rá okuk, hogy ne vele tartsanak mindig, hacsak az nem, hogy ő ritkábban vette ki a részét azokból a történetekből, ahol nem látták a háttért a „még” és az „elég” között. Ha jelezte egy viccesnek induló kalandnak tartott eseménynél, hogy az talán már túlzás, vagy éppen túl gyerekes, csak megmosolyogtak és otthagyták magában. Előfordult, hogy mégis csatlakozott, s amikor a csínytevés, vagy egy merészen bevállalt dolognak rossz vége lett, ahelyett, hogy beismerte volna a társaság, hogy igaza megállta a helyét, odavetették:

– Megint a te okoskodásod rontotta el az egészet!

De amikor Kagge és a bandája képbe került, a hozzá közel állók egyre gyakrabban hagyták magára. A folyton erőszakos, durva megnyilvánulásokba futó banda már a megjelenésével is képes volt a jókedvet befolyásolni, és csak akkor léptek vissza egy-egy botrányos helyzetből, ha kettőnél több felnőtt, vagy Kagge apja jelen volt. Ez utóbbi bár igyekezte nevelni fiát – anyja nélkül, ki belehalt a szülésbe –, de kevés sikerrel. És emiatt gyakran érzett szégyent is.

Azért akadt néhány falubeli fiú és leány, akivel – ha ritkán is – el tudott beszélgetni, vagy ha épp nem akadt munka, akkor együtt tölthette az idejét. Ők alkották azt a kis csoportot, akikkel együtt járták a közeli erdőket, akikkel egy-egy táncos mulatságon szórakozhatott, és akikkel néha messzebb is elmerészkedtek, mint a közeli határ. Velük tette próbára magát – persze csupán kíváncsiságból és kalandvágyból – akkor, amikor kimaradtak néhány napra, és amikor egyszerre kaptak a szülőkől ezért leszidást, és pár atyai pofont is. Mert nem is az volt a baj, hogy éjszakára elmaradtak, hiszen ez is kell egy felnövő és tapasztalatokat szerző fiatalnak, hanem az: senkinek nem szóltak róla. Ennek meg az lett a vége, hogy másnap őket kereste mindenki.

Menthár kitekintett az ablakon a már majdnem teljes sötétbe, miközben összeszorított foggal lehúzta fájó és megdagadt bokájáról a lábbelijét. A bal lábfeje olyan gyakran ugrott ki a helyéből, maradt

szinte önmaga alá fordulva, és okozott neki fájdalmat, nehézségeket, hogy tulajdonképp már megszokta. Elégnek bizonyult egy rossz lépés, egy nagyobb ráugrás is, de most, mikor Kagge direkt taposott rá – tudván gyenge pontját –, szinte majdnem eltörte a fiú végtagjának ezen részét. Nevetett, és röhögve lépett rá kétszer a recsegő csontokra. Amikor aztán bekövetkezett az egész testet megrázó, hullámokban visszatérő fájdalom, újra az arcába vágott. Ezután Menthár elvesztette az eszméletét, és csak akkor tért magához, mikor a nap már megindult nyugaton a vidék fenyőszőnyeggel borított hegyei mögé.

A fiú viszont első keserősége után most felsóhajtott és büszkén húzta ki magát. Már amennyire a lábában lévő fájdalom ezt engedte... Nem látta senki a verekedést. Azt sem láthatták, ahogy hazatér, mint ahogy az egésznek az okát sem: megvédte Elnoraát.

A lány eleinte, mikor egy éve többször figyelte őt távolról, hideg volt vele, és ha szólt is hozzá, csak flegmán, hűvösen és távolságtartóan reagált vissza. Már ha észrevette vagy mutatta, hogy észlelte a tekintetet, a félmosolyt. Ha barátnőivel együtt összefutottak a fiúval és kevés barátjával, kinevették őket, megjegyzést tettek rájuk, és már mentek is tovább. Aztán hiába volt Elnoraa és a kis társasága annyira „felsőbbrendűnek” tartott – mert hát ugye a helyi főember lányaként voltak előjogai –, egy, az aratáskor megtartott mulatságon bizony Elnoraa kissé többet ivott, mint elbírt volna. Huncutan lopkodták a boroskancsókat az asztalokról, és megbújva iszogattak a fényektől távol eső részein a mulatságnak. Menthár pedig nemcsak vigyázott rá, hogy ne essen csorba a fiatal leányzónak a parányi, nem látható, csak érezhető méltóságán, hanem miután este kitáncoltatta belőle a bor mámorát, aztán nevetve hánytatta meg egy ház mögött, még Kaggétól is megvédte; a fiú azzal fenyegette, hogy beárulja őt az apjának, s Menthár azt hazudta: megfeküdte a gyomrát a birkagulyás. Akkor Elnoraa – félig kijózanodva – mintha megtört volna, és azóta kezdtek el beszélgetni, együtt nevetni és egyre többet elandalogni a többiektől. Persze mindig úgy, hogy az ne tűnjön fel; a látzatnak megfelelően tartották a háromlépcsnyi távolságot. Igaz, már nem flegmán, nem lenézően, de hűvösebben, mint szerették volna.

Nem mondták ki azt, ami szívükben egyre erősebbé vált, még

nem merte megfogni a kezét a fiú, de mindketten érezték azt, amitől hamarabb látják meg a rigófészket, amitől jobban kiélesedhet egy pár szeme az együtt lévő lényekre. Gyerekesen lebegett ez az érzelm közöttük, de mégis komolyan. Néha csak mosolygással élte a napokat, néha kacagással egy játékon, vagy házimunkán, de élt és erősödött napról napra.

Menthár ugyan a falu mesterkovácsának fia volt, akit elismertek és szerettek a helybéliek, meg a két szomszéd településen élők is, de Elnoraa meg a helyi előljáró lánya. Nem volt kimondva, hogy nem barátkozhattak, hiszen láthatóan mindenki egyenrangúnak számított itt; együtt szórakoztak, a kinőtt játékok után némileg már dolgoztak, ha kellett, vagy éppen okultak egymástól, de egy tekintet, egy mélyebb hang azért ott bujkált a beszélgetésekben, ha szóba került Elnoraa jövője. Ez pedig már nem volt messze, hiszen lassan ő is betöltötte azt a kort, mikor már döntenie kell: kihez és hova mehet majd asszonyának néhány éven belül...

Így Menthár és Elnoraa csak csendben és félénken szerették egymást, és nem is foglalkoztak a jövővel. Sem a férjhezmenetellel, sem a Kardtánccal...

– Te jó ég! Már megint verekedtél? – lépett be a konyhába a hátsó szoba felől Melaine, aki a félsötétben is látta fia sérüléseit és furcsán tartott, csupasz bokáját.

– Mondhatnám, hogy ledobott a hátáról Árnyék, de... – próbált mosolyogva válaszolni anyjának, de az félbeszakította.

– De egyrészt pofont kapnál, mert feleselsz és füllentesz, másrészt meg Árnyék egész nap az istállóban állt.

Melaine a kezében imbolygó gyertyával meggyújtotta a falra felakasztott kicsi lámpást, amivel jóval nagyobb fényt varázsolt a helyiségbe. A parányi lángtól csillogó szemei csak egy pillanatra látszóttak mérgesnek, mert mikor jobban megfigyelte fia arcát és azután ránézett a lábára is, nemcsak anyai gondoskodása, de gyógyítói mivolta is alakot öltött.

– Vártunk a vacsorával, de amikor másodjára dobtam fát a tűzre és nem jöttél, apád úgy döntött: ha megint kimaradnál, eszel azt, amit akarsz – mondta, de már fordult is, hogy összeszedje azt, ami a kezeléshez kell.

– Nem vagyok éhes, de köszönöm...

– Apádat áthívták Barronék, hogy igazítsa meg az ágyukban a tartópántokat. Állítólag, ahol összeillesztette anno, a fában lévő csomó miatt elgyengült az a rész – beszélt folyamatosan a nő, s egy cseréptálcába vizet öntött egy, a sarokban álló kancsóból.

– Csomó mi? A minap mondta Telimor, hogy fél éjszaka azt hallotta a nyitott ablakán át, ahogy Barronné sikoltozva nyögött az ura alatt – mosolygott erőltetetten Menthár, és hagyta, hogy anyja letörlögesse a száradt vért az arcáról.

Melaine válaszul grimaszolt egyet, ám ebben minden gondolata kifejezésre került. Érezte a véleményét a fia barátjáról, a történet és az egész valóságáról, és persze arról is, hogy ő is tudja mindezt. De a pántot meg kell erősíteni, és ha már este is van, s hívják az urát, hát mennie kellett. Egy tégelyből átlátszó, erős illatú kenőcsöt kent a fiú sebeire, majd félrefordította fejét a lámpa felé.

– A kék foltjaid holnap még látszanak, bár kissé már halványan, de rági sok szedret. Az majd segít. Kivel verekedtél, vagy kérdezem: ki vert meg?

– Nem számít. Kapott ő is, és a többiek is rendesen – tért ki a konkrét válasz elől Menthár, és elfintorodott, amikor anyja megfogta a bokáját.

– Vigyázhatnál jobban erre. Tudod, hogy gyenge a csontod és az ízületed. Miért nem használod a csatos csizmát, amit készítettünk apáddal? – fogta meg a nő vékony, de erős kezével a dagadt részt.

– Mert olyan ormótlan és meleg. Ha nem dolgozom vagy lova-golok, nem is kell. Ez meg most nem is azért...

– Szóval mi történt?

– Anyám, kérlek – nyögött fel a fiú, és sóhajtott egyet.

– Jó, nem faggatlak. Én nem, de apád majd fog. Most viszont vissza kell ugratnom a bokád. Ez pedig fájni fog...

– Mint szokott. De kibírom – felelt halkan Menthár, és rámosolygott anyjára.

Ebben a mosolyban volt minden, amivel kifejezte háláját a nő felé. Hálát a gondoskodásáért, a megértésért, a gyógyításért és azért is, hogy nem kérdegeti tovább. Bal kezével megkereste az arrébb tolt fakanalat, a szájába vette és a fogai közé rakta. Ráharapott. Majd